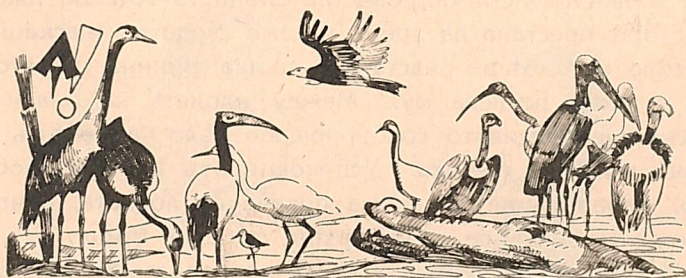

съ кожа на петна (леопарди). Когато голѣмата рѣка бѣше пакъ подъ насъ — край нея видѣхме нѣщо, което накара сърдцето ми силно да бие. — Това бѣха хиляди, стотици, не — милиони други птици, дошли преди насъ. — Не само жерави отъ цѣла Европа, Азия и Африка, — не, тамъ има и други голѣми и малки птици. И тѣ бѣха дошли тукъ отъ копнежъ по рѣката. Ето — едно грамадно петно отъ стотици щъркелови семейства, тамъ — жадни за месо кондори, а оттатъкъ — горделиви ибиси съ бѣли коремчета и тънки пера. Не разбирамъ, защо тази птица е обявена за свещенна. Не я намирамъ нито хубава, нито особено умна. Не може и да се сравнява съ насъ жеравитѣ!

Тукъ се запознахъ и съ красивитѣ, съ криви човки фламинго — африканци по рождене. Гъмжаха милионни малки пойни птички, гължби и водни птици. Всички трѣгватъ за тамъ, когато въ родината настѣпи зима. Тамъ, при „Бѣлия Нилъ“, (както се нарича тази частъ на рѣката,) въ богатитѣ плодородни полета и въ тинята на рѣката — има за насъ винаги храна. Тамъ слънцето пече силно, но всѣкога можемъ да се освежимъ въ водата.

— Но въ Нилъ има крокодили. Не хапятъ ли? — попита птицата.

— Тѣзи едри, съ остри зѣби другари, които често почиватъ на брѣга до насъ и се борятъ за най-хубавото мѣсто на слънцето — рѣдко причиняватъ зло на насъ — жеравитѣ. Тѣ изглеждатъ коварни, когато само очитѣ имъ поглеждатъ изъ водата. И току изведнѣжъ крокодилътъ излазя стремглаво изъ водата и влачи съ себе жертвата си. Захапятъ ли зѣбитѣ му веднѣжъ нѣщо — не пускатъ! Тѣзи плаващи, като дървени пжнове, влечуги сѣ опасни грабливи животни.

Въ този моментъ Фридъ зашумолѣ въ лодката и жеравтѣ изплашенъ, извика:

— Бѣгай! Човѣкъ! — Все пакъ крокодилитѣ ми сѣ по-мили отъ хората! При тѣхъ поне знаешъ, какъ ще те нападнатъ, а при човѣка — никога!

Прев. П. Стамбулова.